

Уви! нужно ли е да ви каавамъ, че този пътъ съдържанието на панорамата ме остави студенъ? Азъ невидѣхъ друго, освѣнъ дебелашки литографии, нацапани небрѣжно и неумѣло съ багрило, пазарското безвкусице и груба работа на които увеличителното стъкло искараваше по-нетърпимо грозни.

Ни сѣнка иллюзия вече!

Фрѣкнали бѣхъ оние честити по невѣдение години, когато духътъ на критиката и анализа не тровеше сърдцето.

Тъжно, тъжно!

Турихъ на Йорга два лева въ ржката, който сѣпнато свали шапка съ знакове на почитание, поздравихъ го мълкомъ и отминахъ, послѣдванъ отъ лукавитѣ усмивки на нѣколко сериозни господа, свидѣтели на тая сцена.

---

Сжщата година, прѣзъ единъ студеничтъкъ облаченъ день на зимата, като се расхождахъ изъ многолюдната Витошка улица, застигнахъ близо при едноврѣмешната Арена Пизи едно погрѣбално шествие.

Това погребално шествие състоеше отъ черната колесница — сиромашката — съ единъ гробъ въ нея, единъ попъ отпрѣжъ и двама души отдирѣ, гологлави, — едничкитѣ испращачи на покойния до вѣчното му жилище. Тая пустиня около този мрътвецъ ме порази. По-неже се сбарабарихме, азъ попитахъ одного отъ испращачитѣ — черноликъ човѣкъ, съ черна кждрава коса, съ кирлива капела и съ много свѣтливъ погледъ — очевидно грѣкъ — кой е умрѣлъ.

Узнахъ, че билъ Йоргу!